

Σώμα – Ψυχισμός – Πνεύμα :

Η ενότητά τους έχει αποδειχθεί επιστημονικά και μας θεραπεύει

Ιωάννης Αναστασίου, Ph.D.

(Περιοδικό ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ, Τεύχος 190, Μάιος 2011)

Η πηγή των ασθενειών φαίνεται άγνωστη παρόλες τις έρευνες

Οι επιστήμες με θέμα τον άνθρωπο, όπως Ιατρική, Ψυχολογία, Βιολογία κτλ. έχουν προχωρήσει πάρα πολύ. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάστηκε, όπως και στις περισσότερες επιστήμες, μία υπέρ-εξειδίκευση που επιτρέπει, με μακροχρόνιες προσπάθειες, την βαθιά ανάλυση, διατύπωση θεωριών και πειραματικές διαδικασίες. Οι γνώσεις μας για τον άνθρωπο προχωρούν λοιπόν σταθερά σε κάθε ειδικότητα και η τεχνολογία παρουσιάζει θεαματικά αποτελέσματα, όπως η παρατήρηση του εσωτερικού του σώματος, τα καινούρια υλικά για τη κατασκευή προθέσεων, οι χειρουργικές διαδικασίες, μεταμοσχεύσεις, βλαστοκύτταρα, παρατήρηση της εγκεφαλικής λειτουργίας, κτλ. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές και πληθώρα εξειδικευμένων μηχανημάτων με τα προγράμματά τους είναι πίσω από αυτές τις προόδους. Παράλληλα, οι φαρμακοβιομηχανίες δημιουργούν, μετά από πολύχρονες έρευνες, νέα μόρια για νέα φάρμακα. Ζούμε λοιπόν σε ένα μοντέρνο κόσμο και θα περιμέναμε να έχουμε αισθητή βελτίωση της υγείας μας, τόσο στο βίωμα του καθενός, όσο και βελτίωση καθρεφτιζόμενη στις στατιστικές του πληθυσμού.

Αυτό όμως, παρόλες τις έρευνες και τεχνολογικές επιτεύξεις, περιέργως δεν συμβαίνει. Ποτέ για παράδειγμα ο καρκίνος δεν ήταν τόσο εξαπλωμένος, αγγίζοντας μάλιστα τώρα τους ανθρώπους σε νεότερη ηλικία, ενώ τα ποσοστά θεραπείας παραμένουν απελπιστικά ισχνά, παρόλα τα δισεκατομμύρια που αναλώνονται στην έρευνα. Το ίδιο μπορεί να λεχθεί για τις καρδιακές παθήσεις, τις αυτο-άνοσες ασθένειες, τις ασθένειες των βασικών οργάνων, όπως το ήπαρ, πάγκρεας, πνεύμονες, κτλ. Ακόμη και για απλούστερες ασθένειες όπως η γρίπη, οι ελαφρές δερματικές παθήσεις, οι αλλεργίες. Οι μικροοργανισμοί (μύκητες, βακτηρίδια, ιοί) κατηγορούνται σαν υπεύθυνοι και μόνο τα συμπτώματα υποχωρούν συχνά με τα φάρμακα. Παρόμοια αδυναμία αντιμετώπισης με τις ψυχικές ασθένειες, όπως η σχιζοφρένεια και ο αυτισμός. Αλλά και για τις πιο ήπιες ψυχολογικές διαταραχές μας, η ψυχανάλυση έδειξε πολύ περιορισμένη αποτελεσματικότητα.

Πολύ απλά, οι επιστήμες του ανθρώπου δεν γνωρίζουν σωστά τους ακριβείς λόγους εμφάνισης των διαταραχών μας. Η ανακάλυψη ενίοτε της γενετικής πληροφορίας που φαίνεται πως είναι υπεύθυνη για κάποια ασθένεια δεν βοηθά στην ουσία. Απλώς μεταθέτει το πρόβλημα (για ποιο λόγο αυτή η μεταλλαγή των γονιδίων;) και φορτώνει τα προβλήματά μας στο τυχαίο. Επιπλέον θέτει τους επιστήμονες πάλι στην συνηθισμένη οδό της μηχανιστικής αντίληψης: (α) τα γονίδια-γρανάζια μπλοκάρουν τον οργανισμό-μηχανισμό και (β) πρέπει να εξαλείψουμε τα συμπτώματα, έστω και πρόσκαιρα, με κάθε τρόπο. Με την έλλειψη κατανόησης των πραγματικών αιτιών, υποχωρούμε στην θεώρηση ότι αυτό που μας κυβερνά είναι το τυχαίο, η μοίρα του καθενός και επιβιώνουμε με δεκανίκια (υπέρογκες ποσότητες φαρμάκων) και τις παρενέργειές τους. Επακολουθούν τεράστια και χρόνια ελλείμματα στα συστήματα υγείας όλων των χωρών.

Η εμφανής αντίφαση μεταξύ της πληθώρας των επιστημονικών δεδομένων και την έλλειψη βαθιάς γνώσης για τις πηγές των ασθενειών, και επομένως αποτελεσματικής, και όχι συμπτωματικής θεραπείας, είναι πλέον αισθητή από όλους. Η πλειάδα αναλύσεων και εξετάσεων που ζητούνται από τους ιατρούς για το παραμικρό βοηθά, αλλά η απαραίτητη σύνθεση, με βάση αυτές τις αναλύσεις έχει γίνει πολύ δύσκολη. Η συχνή αναφώνηση του ιατρού ότι « το πρόβλημα σας είναι ψυχοσωματικό » δηλώνει απλώς άγνοια και μας στέλνει 25 αιώνες νωρίτερα, παραφράζοντας το « νους υγιής εν σώμα τ υγιές ».

Τι συμβαίνει τέλος πάντων την στιγμή που οι επιστήμονες κάνουν ότι καλύτερο μπορούν ;

Αυτό που συμβαίνει βασικά είναι η έλλειψη μιας ενοποιημένης κατανόησης της ανθρώπινης ύπαρξης σε όλα τα επίπεδα : φυσικό, ενεργειακό, ψυχολογικό, νοητικό, πνευματικό. Κάτι το ανάλογο με αυτό που συμβαίνει μπροστά στην έλλειψη μιας ενοποιημένης θεωρίας των φυσικών δυνάμεων (βαρύτητα, ηλεκτρομαγνητισμός, πυρηνικές δυνάμεις), δηλαδή έλλειψη κατανόησης των θεμελιωδών νόμων της φύσης, παρόλες τις λαμπρές επιτεύξεις της τεχνολογίας. Υπάρχουν εξαιρετικοί ειδικοί στην επίσημη θεώρηση της υγείας για το φυσικό επίπεδο του ανθρώπινου σώματος, αλλά σπάνιες συνδέσεις και καμία σύνθεση με τα άλλα επίπεδα.

Οι γνώσεις για την αλήθεια των ασθενειών όμως υπάρχουν

Προσπάθειες σύνθεσης έχουν γίνει από την αρχαιότητα και η σημασία του ψυχισμού είχε υπογραμμισθεί από πολλούς. Ο Ιπποκράτης συμβούλευε «ψάχνετε τις αιτίες και τις αιτίες των αιτιών». Ο Πλάτων πίστευε πως ήταν τρέλα να

θεραπεύεις το σώμα χωρίς το πνεύμα, ενώ ο Γαλινός είχε παρατηρήσει πως οι χαρούμενες γυναίκες παρουσιάζουν πολύ λιγότερους καρκίνους. Στις νεότερες εποχές, οι Heinroch και Walsh είχαν πιστοποιήσει πως οι στενοχώριες μπορούν να οδηγήσουν στον καρκίνο, ενώ ο Τσέχος Groddeck - στα χρόνια του 1920 - διατύπωσε πλήρη θεωρία για τα βάθη του υποσυνείδητου. Ο Καναδός Seyle, πατέρας του όρου «στρες», απέδειξε στην δεκαετία του 1950 τον ρόλο της ψυχολογίας στην φυσιολογία του σώματος, ενώ ο Γάλλος ιατρός Laborit γύρω στο 1970 έκανε μεγάλο έργο πάνω στην θεμελιώδη σημασία που έχει για την εμφάνιση των ασθενειών η αδυναμία μας να αντιδράσουμε σε μία κατάσταση έντονου στρες. Την ίδια εποχή, ο συνάδελφός του Moirot απέδειξε πως ο καρκίνος είναι ψυχοσωματικού χαρακτήρα. Πολλοί άλλοι ιατροί και θεραπευτές ανά τον κόσμο έχουν αναπτύξει μεθόδους θεραπείας σωματικών ασθενειών βάζοντας σε τάξη τον ψυχισμό των ασθενών.

Πέρα από αυτές τις συγκλίσεις, η οικοδόμηση μιας επιστημονικής δομής με πλήρη θεωρία και εμπειρικές, καινοτόμες επιστημονικές αποδείξεις, δημιουργήθηκε από τον Γερμανό ιατρό Ryke Geerd Hamer στην περίοδο 1978 – 1986 και ανέτρεψε κυριολεκτικά την κατανόησή μας για τον μηχανισμό των ασθενειών και την ιατρική γενικότερα. Το οικοδόμημά του στηρίζεται σε θεμελιώδεις νόμους της φύσης που αναδύθηκαν προοδευτικά στην εξέλιξη των ειδών, είναι δηλαδή οντολογικά, στην βάση της ύπαρξής μας, και στοχεύουν την επιβίωσή μας. Ανακάλυψε μία επακριβή αντιστοιχία μεταξύ των διαφόρων διαταραχών της υγείας μας από την μία πλευρά, και της χροιάς των ψυχολογικών στρες που βιώνουμε από την άλλη. Επίσης ανακάλυψε τις φάσεις των ασθενειών, τις ρίζες τους στα εμβρυολογικά φύλλα, καθώς και τον καταλυτικό ρόλο των μικρο-οργανισμών.

Τα αποτελέσματα αυτών των ανακαλύψεων δημιουργούν μια θεμελιώδη αλλαγή σκηνικού, στους αντίποδες του επικρατούντος σκηνικού. Αποδεικνύεται πως καμία από τις ασθένειές μας δεν είναι τυχαία αλλά αντίθετα έχει νόημα για την ζωή μας και μπορεί να αποκωδικοποιηθεί. Η εμφανιζόμενη ασθένεια, όχι μόνο δεν είναι κάποιος τυχαίος, μυστηριώδης τιμωρός, αλλά η κορυφή του παγόβουνου που ειδοποιεί έγκαιρα για το τι ακριβώς συμβαίνει βαθιά μέσα μας. Η συνειδητοποίηση αυτή και η έρευνα μέσα μας, μας μετατρέπει σε πρωταγωνιστές της ζωής μας για να ξαναβρούμε την ισορροπία της. Τότε οι σοφές διαδικασίες της ζωής θα έχουν εκτελέσει το έργο της προειδοποίησης, που ονομάζουμε ασθένεια, και θα επαναφέρουν την ισορροπία, που ονομάζουμε ίαση.

Η αποδεδειγμένη σχέση σώματος-ψυχισμού δεν είναι όμως παρά η αρχή, μια πρώτη «πράξη» στην σκηνή της συνειδητότητάς μας. Άλλες έρευνες, σαν συνέχεια και δεύτερη «πράξη», έχουν αποδείξει πως οι πηγές των προγραμμάτων-πληροφοριών που μας κυβερνούν υποσυνείδητα και διαμορφώνουν τον χαρακτήρα, ψυχισμό και τρόπο σκέψης μας, σαν παγόβουνο, βρίσκονται πιο βαθιά από ένα έντονο ψυχολογικό συμβάν που εκδηλώνεται σαν κορυφή του με ασθένεια. Βρίσκονται σε πολλά περιστατικά της ζωής μας που επαναλαμβάνονται και αρχίζουν όχι μόνο από την νηπιακή μας ηλικία, η ακόμη από την περίοδο κύησης, αλλά και από την περίοδο της ζωής των γονέων μας πριν την σύλληψή μας, και μάλιστα και από τα σοβαρά περιστατικά των μελών του γενεαλογικού μας δένδρου. Σαν να υπήρχε ένας αόρατος σύνδεσμος πληροφόρησης διά μέσου των γενεών που επηρεάζουν όχι μόνο την υγεία μας αλλά και το τι συμβαίνει στην καθημερινότητά μας. Πώς όμως ;

Για να φθάσουμε τώρα στην σύνδεση της ύλης (ασθένειες, βιώματα) με την πνευματικότητα, χρειάζεται μία τρίτη πράξη. Και εκεί επιστημονικές έρευνες έχουν τις αποδείξεις μέσα από μια ριζικά αναθεωρημένη εικόνα για την υφή του χρόνου. Τις αποδείξεις για παράλληλες ροές χρόνου από τις οποίες απορρέουν αβίαστα οι εξηγήσεις για την παρουσία πληροφοριών-δυναμικών που μας κυβερνούν αλλά και της διττής, παράλληλης πνευματικής μας υπόστασης που επισημαίνεται από όλες τις παραδόσεις. Η σύγχρονη φυσική βρίσκει απαντήσεις στα μεγάλα ερωτηματικά της, αναθεωρείται εκ βάθρων, και αποδεικνύονται επιστημονικά τα φαινόμενα της μεταφυσικής με την οποία μπορεί έτσι να εξοικειωθεί ο καθένας μας. Η υφή της ύπαρξής μας, που υπόκειται στην υφή του χρόνου, εμφανίζεται να είναι ο πυρήνας των διαταραχών μας αλλά και των λύσεων που μπορούν να έρθουν πια από εμάς τους ίδιους και μόνο.

Πράξη ΠΡΩΤΗ

Ο Δρ. Hamer ανακαλύπτει τους θεμελιώδεις νόμους ασθένειας / ίασης

Ο Δρ. Hamer που γεννήθηκε το 1935, καρκινολόγος και ραδιολόγος σε Γερμανική κλινική, και πάντοτε σε άριστη

υγεία, βρέθηκε το 1978 ο ίδιος με καρκίνο των όρχεων, λίγους μήνες μετά τον θάνατο του μοναχογιού του απο αδέσποτη σφαίρα. Υπονιαζόμενος την άμεση σχέση της ασθένειας του με το προσωπικό του δράμα, συνομίλησε συστηματικά με τους ασθενείς την ίδια ασθένεια και ανακάλυψε πως όλοι, χωρίς εξαίρεση, ζούσαν το ίδιο δράμα πρόσφατης απώλειας ενός παιδιού. Η επόμενη του σκέψη ήταν πως και άλλοι τύποι καρκίνων θάπρεπε να οφείλονται σε έντονα ψυχικά δράματα. Πράγματι, ανακάλυψε πως όλοι οι ασθενείς ενός συγκεκριμένου τύπου καρκίνου βίωνανε ένα έντονο δράμα με την ίδια ψυχολογική χροιά, χωρίς εξαίρεση, κάτι που του επέτρεψε να δημιουργήσει μία ακριβή συσχέτιση μεταξύ της λειτουργίας του οργάνου και της ψυχολογικής χροιάς όπως αδικία, απώλεια, χωρισμός, αδυναμία, υποτίμηση, φόβος θανάτου, κτλ.

Οι έρευνες τον οδήγησαν να διαπιστώσει στα εγκεφαλικά σκάνερ των ασθενών (χωρίς την λήψη σκιαγραφικής ουσίας) την ύπαρξη παράξενων ομόκεντρων κύκλων με κέντρο κάθε φορά απόλυτα συγκεκριμένο σημείο του εγκεφάλου για κάθε πάσχον όργανο, και αυτό χωρίς καμία εξαίρεση. Διαπίστωσε επίσης ότι η επίλυση του δράματος, με τον ένα ή άλλο τρόπο, οδηγούσε σε πολύ σύντομο διάστημα σε θεαματικές αυτο-ιάσεις, ανεξήγητες από τους συναδέλφους του. Κατάλαβε πως επρόκειτο για θεμελιώδεις νόμους της βιολογίας, και μάλιστα πέρα από τον άνθρωπο, χάρη στα πειράματα που έκανε σε ζώα. Δηλαδή νόμους οντολογικούς που έχουν την πηγή τους στην διαδρομή της εξέλιξης των ειδών και την προσαρμογή τους με στόχο την επιβίωση. Μέσα σε λίγα χρόνια και εξετάζοντας 10 000 ασθενείς κατέληξε στους θεμελιώδεις νόμους της Νέας Ιατρικής, όπως την ονόμασε. Οι εργασίες του έγιναν γνωστές στην Ελλάδα για πρώτη φορά χάρη στην μετάφραση του βιβλίου του Βέλγου Léon Renard «Δαμάζοντας τον καρκίνο».

Οι νόμοι αυτοί (και όχι απλώς κανόνες), που ισχύουν επομένως χωρίς καμία εξαίρεση, είναι οι εξής :

- 1) Ο νόμος του καρκίνου** - Μια ασθένεια ξεκινά σε μια στιγμή πολύ έντονου στρες μπροστά σε μία απρόσμενη κατάσταση στην οποία αδυνατούμε να αντιδράσουμε, και που την βιώνουμε μόνοι μας, χωρίς να εκφραστούμε και να στηριχθούμε σε άλλους.

Εμφανίζεται συγχρόνως σε τρία επίπεδα : ψυχολογικό, εγκεφαλικό και σωματικό.

Το ψυχολογικό επίπεδο χαρακτηρίζεται από μία συγκεκριμένη χροιά, σύμφωνα με την ερμηνεία της κατάστασης από τον ασθενή, που είναι διαφορετική στον καθένα μας. Εξαρτάται από τις εμπειρίες του, τις πεποιθήσεις του, την ιδιοσυγκρασία του, την ιστορία της ζωής του. Για παράδειγμα, μία μητέρα που μαθαίνει πως ο γιος της μπήκε φυλακή δεν θα νοιώσει ιδιαίτερο στρες εάν το παιδί της είχε επικίνδυνες συναναστροφές και αξιολογεί πως η φυλακή θα τον κρατήσει μακριά από την παρέα του και θα τον γλιτώσει τελικά από χειρότερα. Μια άλλη μητέρα μπορεί μπροστά στην ίδια κατάσταση να ξεκινήσει στιγμιαία ένα καρκίνο του μαστού διότι ερμήνευσε πως συνέβη ένα τρομερό δράμα στο οικογενειακό λίκνο. Παρόμοια, μία συζυγική απιστία μπορεί να βιωθεί σαν προδοσία, η βρομιά, η υποτίμηση, με διαφορετική ασθένεια για κάθε χροιά, αλλά μπορεί να βιωθεί και με ανακούφιση από τον απατημένο εάν είχε ήδη προθέσεις διαζυγίου. Επομένως ο αόρατος κόσμος των ερμηνειών μας, ο κόσμος που εμείς δημιουργούμε μέσα μας, είναι στην βάση των επιπτώσεων για την υγεία μας.

Το εγκεφαλικό επίπεδο συνίσταται στη ύπαρξη ασφαλειών στα διάφορα μέρη του εγκεφάλου που αντιστοιχούν σε συγκεκριμένα όργανα και λειτουργίες του σώματος. Ο εγκέφαλος έχει την υπευθυνότητα της επιβίωσής μας ανά πάσα στιγμή, διαχειριζόμενος ένα αριθμό δεδομένων-στοιχείων που είναι τεράστιος συγκρινόμενος με τις λίγες πληροφορίες του συνειδητού μέρους. Για την επιβίωση μπροστά σε πολύ έντονο στρες που απορροφά όλη μας την προσοχή, σκέψεις και μεγάλη ενέργεια, ο εγκέφαλος αλλοιώνει τις λειτουργίες του σώματος (θερμοκρασία, όρεξη, πέψη, κτλ.) με τελικό αποτέλεσμα, εάν το στρες συνεχισθεί για μεγάλο διάστημα, την εξάντληση και ίσως τον θάνατο. Γνωρίζοντας τον κίνδυνο θανάτου, ο εγκέφαλος χρησιμοποιεί τα αρχαϊκά προγράμματα της βιολογίας μας για επιβίωση, αποτέλεσμα της εξέλιξης των ειδών. Έχοντας πρόσβαση και πεδίο δράσης αποκλειστικά το σώμα, το οποίο ελέγχει με ακρίβεια κυττάρου, πρέπει να βρει μία λύση μέσα από την λειτουργία του σώματος.

Ένα τέτοιο αρχαϊκό πρόγραμμα σώζει την αλεπού που έφαγε βιαστικά το πόδι ενός λαγού και της στάθηκε στο στομάχι. Η πέψη ενός πολύ μεγάλου κομματιού οστού με τα κανονικά γαστρικά υγρά παίρνει υπερβολικά μεγάλο διάστημα και η αλεπού θα πέθαινε από ασιτία. Ο εγκέφαλος βάζει στιγμιαία σε λειτουργία ένα διαφορετικό πρόγραμμα των στομαχικών κυττάρων, αλλάζοντας το DNA τους, για έκκριση ενός υγρού 7 με 10 φορές πιο ισχυρού, όπως αποδείχθηκε. Τα νέα αυτά κύτταρα είναι τα καρκινικά και αφού επιτύχουν τον σκοπό τους, με συντομότερη πέψη του λαγοπόδαρου και σωτηρία της αλεπούς, καταστρέφονται από τον εγκέφαλο και απομακρύνονται, για να επανέλθουν όλα στην κανονική τους λειτουργία. Το ίδιο με την λεόντισσα που έχασε τα μικρά της στην σαβάνα και ξεκινάει ένα καρκίνο των μαστών, δηλαδή κύτταρα «τούρμπο» που εκκρίνουν υγρό 7 με 10 φορές πιο θρεπτικό από το μητρικό γάλα, όπως αποδείχθηκε. Έτσι όταν η λεόντισσα βρει τα μικρά της που θα είναι ίσως ετοιμοθάνατα, είναι έτοιμη να τα προσφέρει κάτι εξαιρετικά θρεπτικό.

Ο Δρ Hamer ανακάλυψε την ύπαρξη «ασφαλειών», όπως σε ένα ηλεκτρικό κύκλωμα, δηλαδή κέντρων διαταγών στον εγκέφαλο, που κατευθύνονται προς τα διάφορα όργανα του σώματος. Αυτά τα κέντρα εμφανίζονται αποδεικτικά στα εγκεφαλικά σκάνερ σαν ομόκεντροι κύκλοι, σαν κύματα-σοκ που δημιουργούνται στιγμιαία μαζί με τα στρες, πάντα στην ίδια θέση για το κάθε όργανο που πάσχει, χωρίς καμία εξαίρεση.

Το σωματικό επίπεδο αντιπροσωπεύει μόνο την ορατή κορυφή του παγόβουνου τελικά, το όργανο που πάσχει. Η επιλογή από τον εγκέφαλο του οργάνου-στόχου για την επιβίωση του οργανισμού στο σύνολό του, σύμφωνα με τα

αρχαϊκό προγράμματα, γίνεται όπως στα ζώα. Δεν υπάρχει κανένα λάθος στην επιλογή του οργάνου που θα κληθεί να λύσει πρόσκαιρα και βιολογικά το πρόβλημα, διότι η λειτουργία του αντιστοιχεί πάντα στην ψυχολογική χροιά του στρες.

Η διαφορά με τον άνθρωπο βρίσκεται στο ότι ο εγκέφαλος εκλαμβάνει σαν πραγματική κατάσταση, όχι μόνο αυτό που συμβαίνει στην φυσική πραγματικότητα όπως στα ζώα, αλλά και τα αποτελέσματα των ανωτέρων διεργασιών μας όπως η φανταστική πραγματικότητα, η εικονική και ιδιαίτερα η συμβολική πραγματικότητα. Μία φράση, η μόνο μία λέξη που ερμηνεύεται σαν κάτι που δεν μπορώ να χωνέψω, θα εκληφθεί από τον αυτοματισμό του εγκεφάλου, βασισμένου στις ερμηνείες μου, τόσο πραγματική όσο και το λαγοπόδαρο της αλεπούς, και η επέμβασή του θα είναι η ίδια, δηλαδή καρκίνος του στομάχου. Βλέπουμε πάλι πως τελικά πάσχουμε από τις παραστάσεις της πραγματικότητας που κτίσαμε μέσα μας, τις αξίες μας, τα «πιστεύω» και τα «πρέπει» μας. Πάσχουμε στην ύλη μας από άυλες ερμηνείες-φαντασιώσεις που κατασκευάσαμε.

Η σημασία αυτής της έρευνας του Δρ Hamer είναι τεράστια. Απλώς και μόνο η ακριβέστατη αντιστοιχία της χροιάς του στρες με την λειτουργικότητα του οργάνου θα ήταν αρκετή επιστημονική, εμπειρική απόδειξη του μηχανισμού των ασθενειών και συγκλονιστική επανάσταση στην ιατρική. Η ύπαρξη των ομόκεντρων κύκλων-κέντρων διαταγών του εγκεφάλου σε απόλυτα συγκεκριμένη θέση για κάθε όργανο, ορατών στο σκάνερ, αποτελεί μια επιπλέον απόδειξη για τον μηχανισμό που γίνεται πλέον νόμος για την επιβίωση των ζώντων οργανισμών. Ο εγκέφαλος «συνδέει» και «αποσυνδέει» τα όργανα.

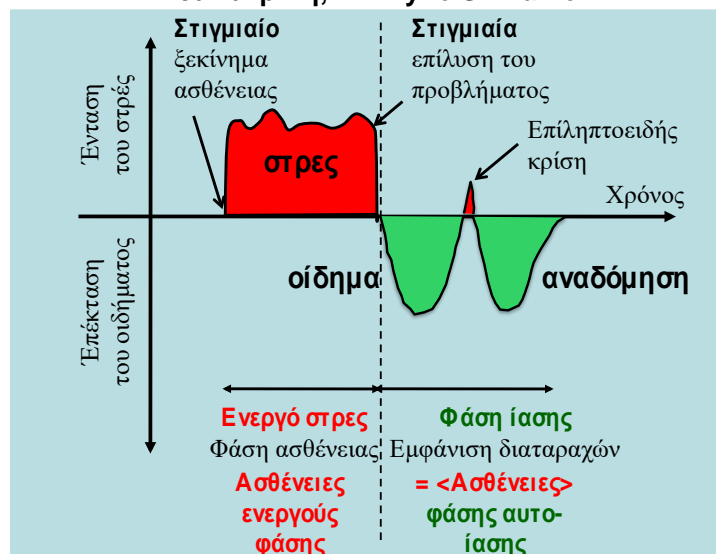
Δεν υπάρχει τίποτα το τυχαίο στη γένεση των ασθενειών. Η συνηθισμένη ρήση της σχετικής αγνοίας μας, «όλα είναι ψυχοσωματικά», αντικαθίσταται από την λεπτομερή χαρτογράφηση του Δρ Hamer. Όπως με την θεμελιώδη ανακάλυψη του πίνακα των στοιχείων από τον Mendéléiev που έδωσε την δυνατότητα της προόδου στην χημεία και φυσική, έτσι και ο πρώτος νόμος της Νέας Ιατρικής αλλάζει τα θεμέλια της κατανόησής μας για την υγεία. Δεν υπάρχει καμία χαοτική εξάπλωση των καρκινικών κυττάρων την στιγμή που όλα είναι κατευθυνόμενα από τον εγκέφαλο και που η οργάνωση των καρκινικών ιστών δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τους υγιείς ιστούς, με το σύστημα αρτηριών, φλεβών, νεύρων, κτλ. Είναι εμφανέστατο πως βρίσκονται εκεί για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Και ποτέ η ζωή δεν θα στραφεί εναντίον της ζωής.

2) Η διφασική εξέλιξη των ασθενειών - Οι επιπτώσεις του στρες μπορούν να εξελιχθούν σε δύο φάσεις : (α) Η πρώτη φάση του υπερβολικού στρες και της επακόλουθης εμφάνισης της συγκεκριμένης ασθένειας και των συμπτωμάτων της, και (β) η δεύτερη φάση, της ίασης – εάν και όταν λυθεί το ψυχολογικό πρόβλημα – που προκαλεί μια νέα σειρά συμπτωμάτων (εκλαμβανόμενα σαν διαφορετική ασθένεια από την ιατρική) με τα οποία ο οργανισμός επαναφέρεται στην κανονική του λειτουργία.

Η ιατρική, αγνοώντας αυτούς του νόμους, έχει δομήσει μία σειρά υποθέσεων, ξεχωριστές για κάθε ασθένεια, δηλαδή μία σειρά συμπτωμάτων και συνθηκών για την εμφάνισή τους, χωρίς να υποψιάζεται ότι πολλές από αυτές αντιστοιχούν στις προσπάθειες αυτο-ίασης του οργανισμού. Όπως πχ. η φυματίωση που αντιστοιχεί στα συμπτώματα επίλυσης του φόβου του θανάτου ο οποίος είχε προκαλέσει καρκίνο των πνευμόνων και πέρασε απαρατήρητος. Δεν μπορεί να εμφανισθεί φυματίωση εάν δεν έχει προηγηθεί τεράστιος φόβος θανάτου που στην συνέχεια κόπασε, και επομένως δεν πρόκειται για μία ασθένεια ανεξάρτητη, από το πουθενά.

Οι δύο φάσεις κάθε ασθένειας

Νέα Ιατρική, Dr. Ryke G. Hamer

Στην **πρώτη φάση**, το έντονο στρες προκαλεί κρία άκρα, έλλειψη όρεξης, απώλεια βάρους, κακό ύπνο, έμμονες σκέψεις πάνω στο συμβάν. Όμως στο επίπεδο των σωματικών βλαβών τα συμπτώματα μένουν συχνά σχεδόν απαρατήρητα. Π.χ. ένας όγκος στο πεπτικό σύστημα δεν προκαλεί ιδιαίτερα συμπτώματα για μεγάλο διάστημα, το ίδιο και η οστεοπόρωση. Εάν επέλθει επίλυση του ψυχολογικού δράματος του ασθενούς, που δεν γνωρίζει ίσως καν ότι υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα σε εξέλιξη στο σώμα του, ο εγκέφαλος διατάζει, σε **δεύτερη φάση**, την επαναφορά στην σωστή λειτουργία, πράγμα που συνοδεύεται με κούραση, περισσότερη όρεξη και ανάκτηση του χαμένου βάρους, θερμότερα άκρα, κτλ. και προκαλεί συχνά εντυπωσιακά συμπτώματα («θερμές» ασθένειες). Π.χ. αιμορραγίες στα κόπρανα, η πτύσεις αίματος στην περίπτωση όγκων που νεκρώνονται και εκδιώχνονται από το πεπτικό σύστημα μέσω των φυσικών οδών, η ακόμη σοβαροί πόνοι από τα περισσότερα με την διόγκωσή τους κατά την διάρκεια πλήρωσης των πόρων που είχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό των οστών. Έτσι λοιπόν ορατές ασθένειες ανακαλύπτονται κατά το πλείστο στην δεύτερη φάση. Παράλληλα, οι φόβοι, και επομένως τα νέα στρες που προκαλεί η εμφάνιση μιας τυχαίας «ασθένειας», μπορούν να ξεκινήσουν με την σειρά τους νέες ασθένειες, σε ένα φαύλο κύκλο.

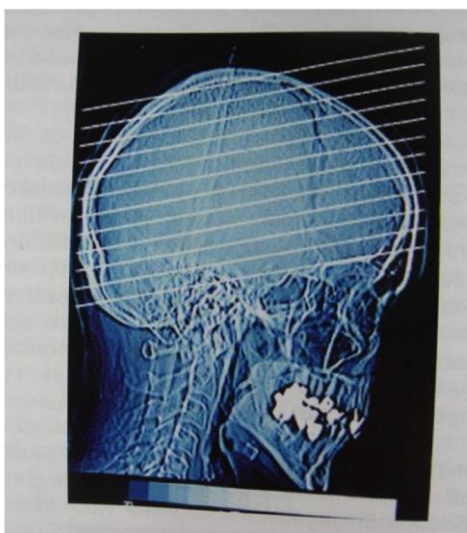
Η δεύτερη φάση ίσως δεν υπάρξει ποτέ και ο ασθενής, πάντα σε στρες συνειδητό η όχι, θα παρουσιάσει μετά από κάποιο διάστημα την ασθένειά του, π.χ. προχωρημένο όγκο στα έντερα. Ευτυχώς όμως η επίλυση του ψυχολογικού δράματος συμβαίνει αρκετά συχνά μέσα από τα γεγονότα της ζωής, χωρίς συνειδητοποίηση εκ μέρους μας. Ακόμη πιο αισιόδοξα, η συνειδητοποίηση της σχέσης ασθένειας-ψυχολογικού στρες, που είναι και ο απώτερος σκοπός, μπορεί να μας οδηγήσει στην λύση του ψυχολογικού δράματος και άρα στην διαδικασία αυτο-ίασης. Είναι επομένως απόλυτη ανάγκη να κατανοήσουμε τα συμπτώματα που την ακολουθούν και που δεν είναι καν ασθένειες στην ουσία, αλλά εκδηλώσεις αυτο-ίασης. Αυτές οι εκδηλώσεις όμως μπορούν να είναι πολύ έντονες και μακροχρόνιες, εάν το δράμα υπήρξε έντονο και μακροχρόνιο, και να μας σκοτώσουν εάν δεν κατανοηθούν και αντιμετωπισθούν σωστά.

Η ίδια αυτή δεύτερη φάση εκφράζεται από το σώμα με δύο περιόδους.

Η αρχική περίοδος εκδηλώνεται με την εμφάνιση οιδημάτων που μεταφέρουν τα απαραίτητα στοιχεία για την ίαση στην περιοχή του οργάνου, αλλά και στο αντίστοιχο κέντρο αποφάσεων του εγκέφαλου, στην «πεσμένη ασφάλεια» που τώρα «σηκώθηκε», όπως διακρίνεται πάλι στο σκάνερ με τις αλλαγές σκιάς στους ομόκεντρους κύκλους. Στο απόγειο αυτής της διαδικασίας οιδημάτων εμφανίζεται μία σύντομη κρίση σαν επιληψία («επιληπτοειδής») ο σκοπός της οποίας είναι η επαναφορά του ηλεκτρικού κυκλώματος απαραίτητου για την τελική ευθεία ίασης και την εκκένωση των οιδημάτων. Το έμφραγμα του μυοκαρδίου π.χ. αντιστοιχεί σε αυτήν την διαδικασία, μετά την επίλυση του στρες απώλειας του ζωτικού μου χώρου, ενός στρες που διήρκεσε όμως πολύ. Παρόμοια με τις κρίμπες η την πνευμονική εμβολή.

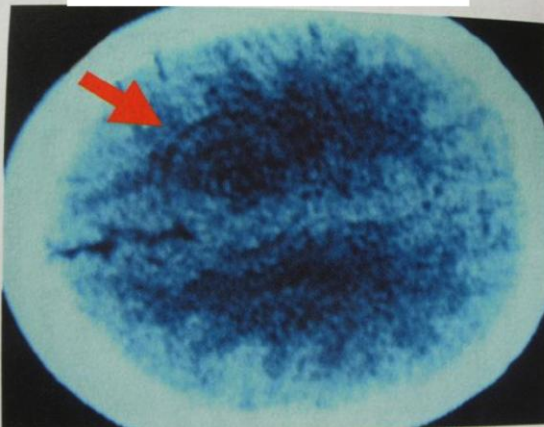
Μετά από αυτή την κρίση που είναι αποφασιστικής σημασίας για την πλήρη υποχώρηση των οιδημάτων και την ίαση, νέοι ιστοί, ακίνδυνοι, εμφανίζονται στον εγκέφαλο για την επούλωση των «ασφαλειών» (ιστοί που πολύ συχνά εκλαμβάνονται σαν καλοήθεις όγκοι), και όλα επιστρέφουν προοδευτικά στην κατάσταση υγείας. Όλα άπρεπε να αντιμετωπισθούν από τον ασθενή και τον ιατρό του με επίγνωση της πραγματικής διαδικασίας, με ηρεμία, ξεκούραση, σωστή διατροφή, και πάνω από όλα με συνειδητοποίηση της επίλυσης ενός ψυχολογικού δράματος που βοήθα στην εξέλιξή του, σαν μια νέα καμπή στην ζωή του.

Νέα Ιατρική, Δρ. Ryke G. Hamer

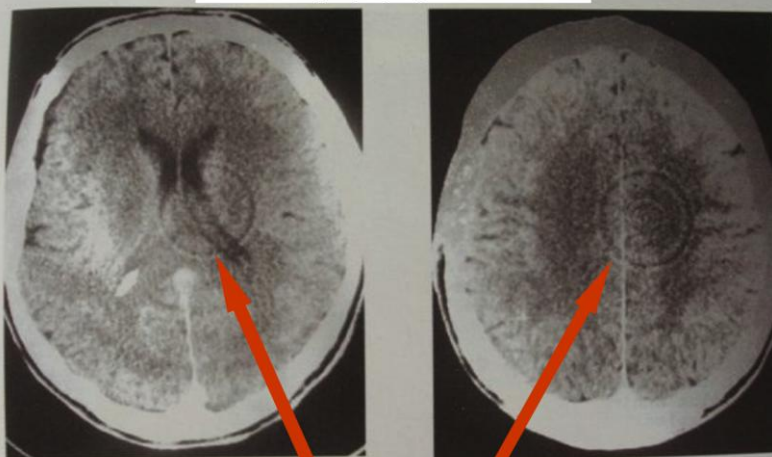
Τα σκάνερ αποδεικνύουν με απόλυτη ακρίβεια την χαρτογράφηση χροιάς ψυχολογικού στρέσ-λειτουργίας οργάνου

Νέα Ιατρική, Δρ. Ryke G. Hamer

Υπερβολικό στρες = βραχυκύκλωμα
Εμφανίζεται σαν ομόκεντροι κύκλοι
= διαταγές στο όργανο στόχο

Νέα Ιατρική, Δρ. Ryke G. Hamer

Βραχυκύκλωμα μετά από υπερβολικό στρες
= ακαριαίο ξεκίνημα της ασθένειας

3) Το οντογενετικό σύστημα των ασθενειών - Ο τρόπος επέμβασης του εγκεφάλου στο όργανο που επιλέγεται σαν στόχος του εξαρτάται από την εμβρυολογική προέλευση του οργάνου. Όλα δηλαδή είναι ορχηστρομένα βαθιά μέσα από την οντολογική εξέλιξη των οργανισμών.

Η εμβρυολογική εξέλιξη του οργανισμού ξεκινά με την διαφοροποίηση του αρχικού γονιμοποιημένου ωαρίου σε τρεις βασικές ομάδες κυττάρων-φύλλων από τα οποία θα προέλθουν αργότερα όλα τα όργανα. Πρόκειται για το ενδόδερμα, το μεσόδερμα (που και αυτό διαιρείται σε παλαιό και νέο μεσόδερμα) και το εξώδερμα.

Οι ηλεκτρικές «ασφάλειες» των διαταγών του εγκεφάλου προς τα όργανα σε περίπτωση έντονου στρες βρίσκονται σε συγκεκριμένα σημεία στο :

«Στέλεχος» του εγκεφάλου (αρχαϊκός εγκέφαλος, προέκταση του νωτιαίου μυελού) για όργανα που προέρχονται από το ενδόδερμα, που είναι τα βασικά όργανα επιβίωσης, όπως η καρδιά, οι πνεύμονες, το ήπαρ, η μεγάλη καμπύλη του στομάχου, το πάγκρεας, κτλ.

«Εγκεφαλικό φλοιό» (φαιά ουσία, το σώμα των νευρώνων), για όργανα που προέρχονται από το εξώδερμα, όπως τα οστά, η επιδερμίδα, η μικρή καμπύλη του στομάχου, ο δωδεκαδάκτυλος, κτλ.

«Παρεγκεφαλίδα», για όργανα που προέρχονται από το παλαιό μεσόδερμα, όπως οι μαστοί, ο κόλπος, η ουροδόχος κύστη, το περικάρδιο, η πλεύρα, κτλ.

«Εγκεφαλικός μυελός» (άσπρη ουσία, περιοχή των αξόνων των νευρώνων), για όργανα που προέρχονται από το νέο μεσόδερμα.

Είδαμε πως η χροιά-ερμηνεία της κατάστασης-στρες από τον ασθενή θα προσδιορίσει με διαταγή του εγκεφάλου το όργανο που θα καλεστεί να λειτουργήσει διαφορετικά. Αυτό θα μετατραπεί σε ομόκεντρους κύκλους που δείχνουν ότι «έπεσε η ασφάλεια» που βρίσκεται σε μία από τις τέσσερις παραπάνω περιοχές του εγκεφάλου. Ο τρίτος νόμος της νέας ιατρικής διατυπώνει λοιπόν ότι

Στην φάση του στρες, η διαταγή του εγκεφάλου εκφράζεται από τα κύτταρα σαν

- πρόσθεση μάζας (όγκοι) για τα όργανα που προέρχονται από το ενδόδερμα και
- αφαίρεση μάζας (έλκη) για τα όργανα που προέρχονται από το εξώδερμα
- μπλοκάρισμα λειτουργίας για όργανα που προέρχονται από το νέο μεσόδερμα, π.χ. διαβήτης, και
- ξεμπλοκάρισμα λειτουργίας για όργανα που προέρχονται από το παλαιό μεσόδερμα, π.χ. Πάρκινσον.

Στην φάση της αυτο-ίασης συμβαίνει το αντίστροφο για την επούλωση των ζημιών. Αφαιρείται η μάζα που είχε προστεθεί, η προστίθεται μάζα εκεί που είχε αφαιρεθεί. Η ακόμη αντιστρέφεται το μπλοκάρισμα – ξεμπλοκάρισμα των λειτουργιών.

Παρατηρούμε λοιπόν πως η γένεση ασθενειών και η επιστροφή στην υγεία υπακούουν ένα επακριβή μηχανισμό προγραμματισμένο από τις πρώτες στιγμές της δημιουργίας του σώματός μας. Τίποτε λοιπόν δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Ένα από τα συμπεράσματα είναι ότι δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα μεταστάσεις. Οι νέες ασθένειες που εμφανίζονται είναι αποτέλεσμα ενός νέου έντονου στρες. Για παράδειγμα, ο καρκίνος των οστών μιας γυναίκας που έχει υποστεί αφαίρεση μαστού, είναι αποτέλεσμα ενός τεράστιου στρες υποτίμησης που νιώθει για όλες τις επιπτώσεις του ακρωτηριασμένου σώματός της που δεν μπορεί να αποδεχθεί. Όχι μόνο οι ιατρικές έρευνες δεν έχουν ακόμη ανακαλύψει καρκινικά κύτταρα σε κυκλοφορία στο αίμα που θα μπορούσε να τις μεταφέρει από το ένα σημείο στο άλλο, αλλά ακόμη και σε αυτήν την περίπτωση, θα ήταν αδύνατο σε κύτταρα που προσθέτουν μάζα στον μαστό να αλλάξουν την γενετική τους πληροφορία και να αρχίσουν ξαφνικά να αφαιρούν μάζα από τα οστά.

4) Το οντογενετικό σύστημα των μικροβίων - Ενεργοποιείται μόνο με διαταγή του εγκεφάλου στην τελική φάση αυτο-ίασης για να διορθώσει τις ζημιές και να επαναφέρει το σώμα σε κατάσταση υγείας. Το σύστημα αυτό αποτελείται από μύκητες, βακτηρίδια και ιούς που παίζουν συγκεκριμένους ρόλους.

Οι μύκητες είναι οι πιο αρχαϊκοί μικροοργανισμοί και επεμβαίνουν για να καθαρίσουν τους όγκους στα όργανα που προέρχονται από το ενδόδερμα.

Τα βακτηρίδια επεμβαίνουν στους ιστούς που προέρχονται από το μεσόδερμα και μπορούν να ενεργήσουν τόσο στο καθάρισμα όσο και στην ανακαίνισή τους.

Οι ιοί δρουν στους νεκρωμένους ιστούς των οργάνων που προέρχονται από το εξώδερμα και τους ανακαίνιζουν.

Η θεώρηση του Louis Pasteur ότι οι μικρο-οργανισμοί είναι εξωτερικοί εχθροί μας και πρέπει να τους καταπολεμήσουμε πάση θυσία, αντικαθίσταται έτσι από την θεώρηση του τότε αντιπάλου του Δρ. Antoine Béchamp που πρέσβευε ότι οι μικρο-οργανισμοί είναι σύμμαχοι μας και μπορούν να δημιουργηθούν μάλιστα και μέσα στα κύτταρα μας από ορισμένους οργανίτες υπό την διαταγή του εγκεφάλου, σύμφωνα με τις ανάγκες του. Δυστυχώς η ιατρική συγκράτησε αποκλειστικά την θεώρηση του Pasteur και τώρα ο Δρ. Hamer την απορρίπτει, αποδεικνύοντας τον πραγματικό μηχανισμό των ασθενειών.

Τίποτα το τυχαίο λοιπόν και στους μικρο-οργανισμούς που επεμβαίνουν για την αποκατάσταση της υγείας. Ο εγκέφαλος ελέγχει το παραμικρό, αλλά εμείς, αγνοώντας τους μηχανισμούς του, σαμποτάρουμε πολύ συχνά το έργο του.

Στις επιδημίες, π.χ. της γρίπης, πρόκειται μόνο για ανθρώπους (μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού) που έχουν επιλύσει, η ξεχάσει μία ελαφριά στενοχώρια της ίδιας, πολύ κοινής χροιάς, π.χ. παρεξηγήσεις στην οικογένεια συνήθως, που έχουν προκαλέσει και αφήσει μικρο-έλκη στους επιφανειακούς ιστούς στην αρχή του αναπνευστικού (μύτη, κτλ.). Ο εγκέφαλος ψάχνει τους κατάλληλους ιούς για να εκπληρώσει την φάση της ίασης που μένει να γίνει και χρησιμοποιεί αυτούς που κυκλοφορούν. Μόνο άνθρωποι με τέτοιο σενάριο αποτελούν το 20% η 40% των θυμάτων της γρίπης ενώ οι υπόλοιποι 60%, ως εκ θαύματος, δεν θα «κολλήσουν» τον ιό ποτέ. Δεν «κολλάμε» τίποτα εάν ο εγκέφαλος δεν το διατάξει.

5) Ο νόμος της πεμπτουσίας του Δρ. Hamer εκφράζει την σύνθεση των παραπάνω τεσσάρων νόμων. Ότι δηλαδή η ασθένεια πρέπει να θεωρηθεί όπως είναι στην πραγματικότητα, σαν ένα ειδικό πρόγραμμα επιβίωσης γεμάτο νόημα που δημιουργήθηκε διά μέσου του μηχανισμού της εξέλιξης των ειδών και αφορά όλα τα βασίλεια ζώντων οργανισμών, στο μέτρο του κάθε βασιλείου. Ενώνει λοιπόν τους ανθρώπους μέσα στο σύνολο όλων των ζώντων στο οποίο συμμετέχουμε.

Ποια ήταν η κατόπιν σταδιοδρομία του Δρ. Hamer ;

Αυτή η ανακάλυψη θα έπρεπε να είχε τύχει άμεσου και τεραστίου ενδιαφέροντος από το ιατρικό επιστημονικό περιβάλλον και να εξασφαλίσει στον Δρ Hamer όχι ένα αλλά αρκετά βραβεία Νόμπελ – Ιατρικής, Ειρήνης, Οικονομίας ίσως, και άλλα. Αντί αυτού, σκευωρίες που δημιουργήθηκαν από το ιατρικό κατεστημένο στην Γερμανία από την αρχή των δημοσιεύσεών του στα μέσα του 1980. Του αφαιρέθηκε, νομικώς, το δικαίωμα εξάσκησης του ιατρικού επαγγέλματος, λόγω ...διανοητικής αδυναμίας και στην συνέχεια αναγκάστηκε να διδάξει επί χρόνια στην Γαλλία, πριν μετακομίσει στην Ισπανία όπου δεν μπορούσε επισήμως να διδάξει η να θεραπεύσει. Πολλά χρόνια αργότερα (2006) συνελήφθη εκεί για να κλειστεί επί ένα έτος σε γαλλική φυλακή, ενώ τώρα ζει εξόριστος, εκτός ευρωπαϊκής ένωσης, στην Νορβηγία.

Και τώρα τι κάνουμε ;

Δεν υπάρχουν μάλλον θεραπευτές που ακολουθούν και εξασκούν την ακριβή διαδικασία του Δρ Hamer. Όχι μόνο λόγω του κυνηγητού που υφίσταται όντας εκτός νόμου, και αυτός και η μέθοδός του, αλλά και της δυσκολίας να μεταδοθεί η ικανότητα διεισδυτικής κατανόησης των σκάνερ. Ο ίδιος είναι ικανός να αναγνώσει όλη την ιστορία της ζωής κάποιου μέσα από το σκάνερ. Πολλοί λίγοι όμως πρώην μαθητές του είναι ικανοί για κάτι παραπλήσιο. Ευτυχώς, μερικοί από του μαθητές του, κατά το πλείστο ιατροί αλλά και άλλοι θεραπευτές, που παρακολούθησαν τα μαθήματα του στην Γαλλία, πήγαν με την έρευνά τους τις γνώσεις μας ακόμη πιο μακριά και διδάσκουνε επί έτη σε γαλλόφωνες χώρες (Γαλλία, Βέλγιο, Ρεμπέκ). Συγγράψανε μια πληθώρα βιβλίων στα γαλλικά με τελικό αποτέλεσμα να υπάρχουν αρκετοί θεραπευτές σε αυτές τις χώρες, συγκεντρώνοντας πολλή πλούσια εμπειρία και νέες γνώσεις.

Οι νέες έρευνες και η σύνθεση τους για την βαθιά κατανόηση του ανθρώπου έχουν τεράστια σημασία για την πρακτική αντιμετώπιση των ασθενειών από τον καθέναν μας, την καθημερινή εξέλιξή μας προς την αυτογνωσία, και ακόμη για τον δρόμο προς την πνευματικότητα. Αυτά θα μας απασχολήσουν στην συνέχεια.

Πράξη ΔΕΥΤΕΡΗ

Πέρα από τον Hamer, χάρη στον Hamer

Πολλοί ερευνητές ανά τον κόσμο, ιατροί, θεραπευτές και άλλοι, έχουν εργασθεί επί δεκαετίες στο φαινόμενο υγείας-ασθένειας του ανθρώπου. Ο Δρ. Hamer έδωσε άπλετο φως σε όλα αυτά τα αποτελέσματα τους, χάρη στη ν δομημένη Νέα Ιατρική του. Μερικές από αυτές τις εργασίες όμως δίνουν έναν συμπληρωματικό φωτισμό, απαραίτητο για την περαιτέρω κατανόηση του ανθρώπου, διότι μας τοποθετούν σε πρωτόγνωρα, παράξενα μονοπάτια. Από τις πιο ενδιαφέρουσες θα διακρίνουμε τις εξής.

Βιολογικοί κύκλοι - Ο Γάλλος ψυχολόγος M. Frechet έχοντας εργασθεί επί δεκαετίες με σοβαρές γυναικείες ασθένειες και επιτυχία ίασης 95%, παρατήρησε ότι τα διάφορα προβλήματα της ίδιας χροιάς επαναλαμβάνονται στην ζωή μας με τρόπο περιοδικό. Η περίοδος είναι ίση με την ακριβή ηλικία που είχαμε όταν αποκτήσαμε την πλήρη ανεξαρτησία μας (γάμος, πρώτη εργασία και αναχώρηση από το σπίτι των γονέων, μετανάστευση, εγκαταλειμμένα παιδιά, κτλ.). Είναι σαν να θεωρεί η ζωή πως το καινούριο αυτό ξεκίνημα ισοδυναμεί με αναγέννηση και μας παρουσιάζει παραλλαγές των προβλημάτων της πρώτης περιόδου αργότερα, σαν δεύτερη και περαιτέρω ευκαιρία για να συνειδητοποιήσουμε κάτι. Π.χ. εάν έχω ζήσει παιδί ένα δραματικό συμβάν χωρισμού στα τέταρτα γενέθλιά μου, και έχω κατόπιν ανεξαρτητοποιηθεί στα 23 χρόνια, τότε ένα παρόμοιο γεγονός βιωμένο σαν χωρισμός θα συμβεί στα 27 μου χρόνια και πάλι στα 50 μου χρόνια (23+23+4), κ.ο.κ. Αυτό είναι ένα εντυπωσιακό εμπειρικό αποτέλεσμα που επαληθεύεται και μας βοηθά να εντοπίσουμε την αρχική εμφάνιση κάποιου στρες.

Γενεαλογικό δένδρο – Η Γάλλος ψυχολόγος A. Schützenberger έβαλε επιστημονικές βάσεις με παρατηρήσεις στην επανάληψη των βιωμάτων στους απογόνους. Ένα δραματικό συμβάν βιωμένο με έντονο ψυχολογικό στρες κάποιας

χροιάς από τον προπάππο υ (π.χ. φόβος να πνιγεί) χωρίς εμφάνιση ασθένειας στην ζωή του, μπορεί να παρουσιασθεί στην βιολογία του δισέγγονου σαν ανεξήγητη ασθένεια που αντιστοιχεί επακριβώς στην χροιά της ψυχολογίας του προπάππο υ (πρόβλημα νεφρών), σύμφωνα με την χαρτογράφηση του Δρ. Hamer. Η ζωή εμφανίζεται να παρουσιάζει υλοποιημένο σε κάποιον απόγονο το αποτέλεσμα ενός στρες που δεν είχε επεξεργασθεί συνειδητοποιημένα από τον πρόγονο. Ο απόγονος καλείται να το συνειδητοποιήσει για να θεραπευθεί ο ίδιος και να ελευθερώσει τις μνήμες του προγόνου του, εν ζωή ή όχι. Τα μεγάλα και λεπτομερή γενεαλογικά δένδρα που διατηρούνται στην Γαλλία βοήθησαν αυτήν την έρευνα. Το «δένδρο μιλάει» δυνατά και ζητά βοήθεια για να εξαγισθεί, χάρη στους απογόνους, από δράματα που δεν κατάφερε να συνειδητοποιήσει και επομένως να λύσει.

Τα σχέδια των γονέων - Όπως σε κάθε δημιουργία, έτσι και σε μία σύλληψη παιδιού, η αρχική ιδέα είναι άυλη και κατόπιν μόνον υλοποιείται. Ο Γάλλος φιλόσοφος Schwaller de Lubic μας έχει αφήσει πολύ βαθυστόχαστα κείμενα γι' αυτή ν την σχέση και διαδικασία. Τα προϊόν της δημιουργίας λειτουργεί για να εκφράζει τις προθέσεις του δημιουργού του. Όπως ένα βάζο λειτουργεί συγκρατώντας νερό και άνθη σύμφωνα με το σχέδιο του αγγειοπλάστη, έτσι και το παιδί θα εκφράζει σε όλη του την ζωή τα (συνειδητά και ιδίως υποσυνειδητά) σχέδια των γονέων, φόβους, ελπίδες, κτλ. Οι ερμηνείες στην ζωή, και επομένως η ερμηνεία, η ψυχολογική ένταση και η ασθένεια που θα επακολουθήσει μπροστά σε ένα δράμα, θα εξαρτηθεί και από αυτό το παρελθόν. Για να ελευθερωθεί το παιδί και να αποκτήσει την εντελώς δική του λειτουργικότητα και τροχιά στην ζωή, θα πρέπει να συνειδητοποιήσει αυτόν τον ρόλο του και να τον μετουσιώσει. Συζητώντας με τους γονείς μας γι' αυτή ν την περίοδο της ζωής τους αποκτά τεράστιο ενδιαφέρον για την κατανόηση του δικού μας τώρα, για την αυτογνωσία μας.

Προβλήματα στην κνοφορία και την γέννα – Αυτά έχουν μελετηθεί κατά κόρο με μεγάλη βιβλιογραφία, π.χ. οι εργασίες του Αμερικανού S. Groff, του Γάλλου B. Montaud και του Έλληνα A. Tomatis. Το έμβρυο απορροφά τα στρες των γονέων σαν δικά του και οι γενετικές ασθένειες δεν είναι παρά η έκφραση τους. Η συνειδητή επικοινωνία των γονέων μαζί του έγινε πια κλασική συμβουλή στα νέα ζευγάρια. Το έμβρυο κατανοεί τηλεπαθητικά τις εξηγήσεις των γονέων ότι δεν πρόκειται για δικό του πρόβλημα και η ασθένεια που μπορεί να έχει ξεκινήσει κατά την διάρκεια της κνοφορίας εξαφανίζεται. Επίσης, δραματικά προβλήματα κατά την διάρκεια της γέννας εκδηλώνονται στην ζωή του παιδιού, είτε σαν ασθένεια (π.χ. άσθμα εάν ένοιωσε φόβο) η συγκεκριμένη συμπεριφορά (π.χ. περιμένοντας ίσως συχνά εξωτερική βοήθεια εάν χρειάστηκε καισαρική τομή). Η συνειδητοποίηση του προβλήματος που υπήρξε στην γέννα του ελευθερώνει την συμπεριφορά και η τυχόν ασθένεια θεραπεύεται. Οι λεπτομερείς συζητήσεις με τους γονείς μας σε αυτό το θέμα θα μπορούσαν να αποδειχθούν αποφασιστικής σημασίας για την επίλυση προβλημάτων μας.

Όλες οι ασθένειες μπορούν να εξηγηθούν με τους νόμους της νέας ιατρικής. Ο Δρ. Hamer ασχολήθηκε πολύ με σοβαρές ασθένειες, και ιδιαίτερα τον καρκίνο, για να ερευνήσει, ανακαλύψει και διατυπώσει τους νόμους του. Όλες όμως οι ασθένειες, και η πιο ασήμαντη αλλεργία, διέπονται από αυτούς τους νόμους.

Η ένταση των διαταραχών είναι ανάλογη της βιωμένης έντασης του συμβάντος. Δεν χρειάζεται να βιώσουμε τρομερό φόβο του θανάτου και να δημιουργήσουμε καρκίνο τω ν πνευμόνων. Μια μικρή ανησυχία μετατρέπεται στιγμιαία σε διακριτικό βήχα. Πάλι αντιδρούν οι πνεύμονες αλλά απείρως πιο ήπια.

Ο προγραμματισμός των ασθενειών λαμβάνει χώρα σε κάποια στιγμή, η επανειλημμένα στην ζωή μας. Όπως ένα υγρό που συγκεντρώνεται σε ένα ποτήρι με σταγόνες η μεγάλες κουταλιές (ξεχωριστό ποτήρι για κάθε χροιά στρες – αδικία, προδοσία, υποτίμηση, κτλ.). Η χωρητικότητα του κάθε ποτηριού μας εξαρτάται από την συνειδητοποίηση μας γι' αυτήν την διαδικασία και την διατήρηση ισορροπημένης φυσικής ζωής (διατροφή, εξάσκηση, ύπνος, περιβάλλον, κτλ.).

Το ξεκίνημα της ασθένειας συμβαίνει στιγμιαία όταν το ποτήρι ξεχειλίζει με ένα συνήθως δυνατό στρες. Είναι σημαντικό να ανιχνεύσουμε πότε συνέβη αυτό με την ανάμνηση των συμβάντων στην ζωής μας πριν την εκδήλωση του προβλήματός στο σώμα μας. Ένα άδειο ποτήρι μπορεί να ξεχειλίζει με την πρώτη, π.χ. ένα έντονο στρες χωρίς στην ζωή μας η στην μήτρα της μητέρας μας.

Όλα λειτουργούν με συμβολισμούς. Τα σύμβολα περιέχουν την πιο συμπυκνωμένη ποσότητα πληροφορίας και χρησιμοποιούνται από την αυγή της ανθρωπότητας. Έχουν σμιλευθεί μέσα μας επί χιλιετίες και καταλήξαν να γίνουν αναπόσπαστα μέρη της ύπαρξής μας, έτσι ώστε και η βιολογία μας να τα αναγνωρίζει και να λειτουργεί σύμφωνα μ' αυτά. Για παράδειγμα, το νερό και η θάλασσα (τροφοί της ζωής) αντιπροσωπεύουν για το υποσυνείδητο την θηλυκή αρχή ενώ ο ουρανός και τα ψηλά βουνά την αρσενική, πατρική αρχή. Το αίμα εκπροσωπεί τις οικογενειακές σχέσεις, τα κεφάλι την σχέση με τον ουρανό και άρα τον πατέρα, όπως και η δεξιά πλευρά του σώματος, η δράση για ένα δεξιόχειρα. Συμμετρικά συμβαίνει με τα πόδια σε σχέση με την γή, και άρα την μητέρα, όπως και η αριστερή πλευρά του σώματος, κ.ο.κ. Η λαϊκή σοφία κατανόησε πολύ καλά την χαρτογράφηση ψυχολογίας-οργάνου σε όλες τις γλώσσες. Σε γενικότερα επίπεδα, ο περίφημος Karl Jung μίλησε για τα αρχέτυπα του κόσμου των οποίων η σημασία και επιρροή διαχέεται σε όλη την ανθρωπότητα. Ο Πυθαγόρας εξέφραζε παρόμοιες αρχές με του αριθμούς.

Είναι λοιπόν σημαντικό να εξετάζουμε την συμβολική πλευρά ενός συμβάντος, την πιο πλατιά σημασία του. Θα καθοδηγηθούμε έτσι στους μαϊνάνδρους του υποσυνείδητου για να ανακαλύψουμε τις ερμηνείες που δίνει σε ένα

βίωμα και άρα την λεπτή χροιά της ψυχολογικής φόρτισης. Η ασθένεια είναι εκδήλωση αυτής της υποσυνείδητης ερμηνείας.

Ο πάσχων «αρνείται» να συνειδητοποιήσει την κατάστασή του. Για το μικρό πεδίο συνείδησης που συνδέεται με τις αιτίες της ασθένειας του, ο πάσχων παρουσιάζει μια ολική σχιζοφρένεια, μία αδυναμία- υποσυνείδητη άρνηση να κοιτάξει την πραγματικότητα, δηλαδή την υφή και την ένταση ενός ψυχολογικού δράματος. Αποφεύγει να ξανά-υποφέρει, ενώ πρόκειται για κάθαρση που θα τον ελευθερώσει. Έτσι ο θεραπευτής γίνεται συχνά απαραίτητος, όχι μόνο χάρη στις γνώσεις της διαδικασίας ίασης αλλά και για να καταλάβει και να νοιώσει αντικειμενικά αυτό που συμβαίνει. Ο θεραπευτής στην ουσία δεν θεραπεύει αλλά οδηγεί τον ασθενή να συνειδητοποιήσει τις βαθιές πηγές του προβλήματός του. Τότε το σύστημα του ίδιου του ασθενούς αναλαμβάνει και διεκπεραιώνει την αυτο-ίαση του.

Η Ολική Βιολογία προσφέρει μία σύνθεση για την θεωρία και την πράξη. Ο Γάλλος ιατρός Claude Sabbah, μαθητής του Δρ. Hamer, δημιούργησε μία εξαιρετική σύνθεση, την οποία ονόμασε Ολική Βιολογία (Biologie Totale), χρησιμοποιώντας όλα τα παραπάνω και ακόμη περισσότερα στοιχεία, έχοντας πάντα για αφετηρία τους νόμους της Νέας Ιατρικής του Δρ. Hamer. Η προσωπική του ερευνητική εργασία επί δεκαετίες, και οι πολυποίκιλες γνώσεις του, επιτρέψανε να διατυπώσει περαιτέρω νόμους για τις διάφορες πτυχές της διαδικασίας των ασθενειών και των απαραίτητων θεραπευτικών μεθόδων, χωρίς μάλιστα την ανάγκη ανάγνωσης του σκάνερ. Το οικοδόμημα που έκτισε, το δίδαξε επί δωδεκαετία στην Γαλλία, στο Βέλγιο και το Ρεμπέκ σε χιλιάδες μαθητές, εκ των οποίων πολλοί ιατροί και θεραπευτές αλλά και το πλατύτερο κοινό. Όπως πριν ο Δρ. Hamer στην Γερμανία, έτσι και ο Δρ. Sabbah και οι μαθητές του, που έγιναν θεραπευτές αυτής της μεθόδου, υπέστησαν και υφίστανται διωγμούς και διασυρμούς από το ιατρικό κατεστημένο στην Γαλλία και τα Βέλγιο. Ο ίδιος και οι περισσότεροι ιατροί που χρησιμοποιούν την γενικευμένη μέθοδό του και την διδάσκουν με την σειρά τους, παραιτήθηκαν οικειοθελώς από το ιατρικό λειτούργημα για να αποφύγουν κατηγορίες του ιατρικού συστήματος.

Οι ερμηνείες μου για τον κόσμο που δημιουργώ και η συνειδητοποίησή μου είναι τα κλειδιά

Εν κατακλείδι, στην δεύτερη αυτή «πράξη» των ερευνών πέρα από τον Χάμερ, συμπεραίνουμε πως οι βασικότερες έννοιες είναι (α) το πως ερμηνεύω τον κόσμο που με περιβάλλει και την θέση μου μέσα του, και (β) η συνειδητοποίηση μου, η συνεχής εγρήγορσή μου ακριβώς γι' αυτή την «πλασματική» υφή του κόσμου που δημιουργώ. Είμαι ο κεντρικός ηθοποιός στο θέατρο της ζωής μου και θα πρέπει να λειτουργώ και σαν ο προσεκτικότερος θεατής μου. Σε περίπτωση ασθένειας, η άλλης διαταραχής, η απλώς αρνητικών περιστατικών στην ζωή μου, υπάρχει σύγκρουση, δηλαδή στρες, μεταξύ της πραγματικότητας (μια αναποδιά στην ζωή, μια άσχημη σχέση η συζήτηση, ένα δυστύχημα, κτλ.) με αυτό που περιμένω μέσα μου σαν σωστή κατάσταση. Τα «πρέπει», τα «πιστεύω» μου, που φυτεύθηκαν τα πιο πολλά από άλλους στην αρχική περίοδο της ζωής μου, και οι σκέψεις γύρω από αυτά, είναι άυλα αλλά στην πραγματικότητα με κυβερνούν. Επομένως υποφέρουμε για...φαντάσματα που υπάρχουν εκεί εν αγνοία μας. Η μαιευτική του Σωκράτη στόχευε στην συνειδητοποίηση μας για να βρεθεί η αλήθεια.

Οι παραπάνω έρευνες έχουν αποδείξει την έντονη αλλά περιεργή επιρροή των διαφόρων μνημών που μας περιβάλλουν (σχέδια των γονέων, στρες στο γενεαλογικό δένδρο, ενέργεια των συμβόλων, μία λέξη που αρρωσταίνει η θεραπεύει, κτλ.). Όλα αυτά δεν γνωρίζουν τους περιορισμούς του χώρου και του χρόνου. Πάντα και όπου να πάμε βρίσκονται μέσα μας.

Τι συμβαίνει λοιπόν σ' αυτό τον κόσμο όπου η πληροφορία, τα άυλα, κυβερνούν τα υλικά; Το πνεύμα φαίνεται να επιδρά στην ύλη και όχι το αντίθετο. Μήπως απλώς δεν καταλαβαίνουμε την πραγματική υφή των νόμων της φύσης; Οι παραδοχές της σύγχρονης φυσικής πως το παρατηρούμενο σύμπαν αποτελεί μόνο 5% του όλου ενώ το 95% είναι αγνώστου υφής, και η αδυναμία να βρεθεί μια ενοποιημένη θεωρία των νόμων της φύσης, και άρα η αδυναμία μας να τους κατανοήσουμε σωστά, μας οδηγεί στην βεβαιότητα πως κάπως αλλιώς λειτουργεί το σύμπαν και εμείς μέσα του.

Πράξη ΤΡΙΤΗ

Η φύση του Χρόνου μας φανερώνει τα μυστικά του κόσμου και της ψυχής

Στα προπύλαια της ακρόπολης υπάρχει μία μικρή μπρούντζινη πινακίδα με την εξής ρήση του Αισχύλου σε μία από τις τραγωδίες του «ΘΕΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤ ΕΓΩ ΘΗΣΩ ΧΡΟΝΟ». Γνωρίζαμε από αρχαιότατους χρόνους την σημασία του χρόνου, όχι σαν διάστημα που κυλά αλλά σαν έννοια, σαν βαθιά υφή που κυβερνά τον κόσμο. Οι Πυθαγόρειοι περιγράφουν στον «Τίμαιο» πολύ σωστά τον ρόλο των πλανητών και γενικά του ηλιακού συστήματος σαν ωρολογιακό μηχανισμό, δημιουργό αυτού που καλούμε χρόνο, και παραθέτουν αριθμητικά στοιχεία που έμειναν μυστήριο, ακόμη και για τον Πρόκλο που τα παρεξήγησε. Η έντονη ανάγκη μαντείας βρίσκεται σε όλους τους παλιούς πολιτισμούς που γνωρίζανε τα μονοπάτια του χρόνου και πως να ταξιδεύουν σ' αυτά.

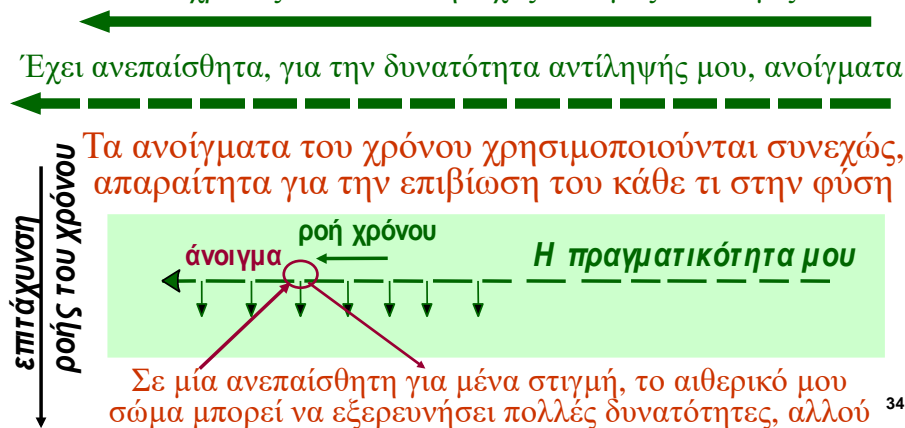
Η σύγχρονη επιστήμη όμως επαναπαύθηκε στην μαθηματική έννοια του χωροχρόνου και την καμπύλωση του μέσα από την γενική θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν, που παρουσιάζεται σαν 4-διάστατο χωροχρονικό συνεχές. Έτσι όταν συζητάμε για άλλες πραγματικότητες τις αναφέρουμε συχνά σαν 5^η διάσταση, χωρίς να γνωρίζουμε τι λέμε. Στην ουσία λοιπόν η επιστήμη δεν έχει καταπιαστεί καθόλου με την ίδια την υφή του χρόνου που μένει έτσι άγνωστη, διότι στο ενδιάμεσο δεν δώσαμε σημασία και στις γνώστες των αρχαίων. Το αποτέλεσμα είναι οι άκαρπες προσπάθειες ενοποίησης των δυνάμεων της φύσης σαν απόδειξη ότι δεν καταλάβαμε τα ενδότερα της λειτουργίας του σύμπαντος.

Αυτό όμως είναι φυσιολογικό διότι το κλειδί βρίσκεται στην υφή του χρόνου που είναι πολύ διαφορετική από μία ομαλή ροή κάποιου «πράγματος» που φανταζόμαστε αλλά αγνοούμε. Ο Γάλλος φυσικός Δρ. Garnier Malet δημοσιεύει από το 1997 επιστημονικές αποδείξεις για μια άλλη, εντελώς καινοτόμος θεώρηση του χρόνου («θεωρία της Διττότητας του χρόνου και του χώρου») που απλοποιεί τα πάντα, δίνει εξηγήσεις στα αναπάντητα ερωτήματα της φυσικής και αποδεικνύει ότι οι ίδιοι νόμοι διέπουν τα μικρόκοσμο και τον Μακρόκοσμο («ότι είναι πάνω είναι και κάτω» του Ερμή του Τρισμέγιστου) προσφέροντας την ενοποίηση που έλειπε. Μια λεπτομερής συνέντευξη του Δρ. Garnier Malet δημοσιεύθηκε πρόσφατα από το «Τρίτο Μάτι» στο τεύχος 184 (Νοέμβριος 2010) και ο αναγνώστης καλείται να προστρέξει εκεί για μια κατατοπιστική σύνθεση. Εδώ θα παραθέσουμε εν συντομία ορισμένα στοιχεία σαν σύνδεση με το υπόλοιπο άρθρο. Πέρα από αυτά τα θαυμαστά αποτελέσματα, το σημαντικότερο της θεώρησης αυτής είναι η ένωση φυσικής και μετα-φυσικής, ύλης και πνεύματος, διότι η λειτουργία αυτού που καλούμε «πνεύμα» αποκαλύπτεται σαν ένας από τους «κατασκευαστικούς» νόμους της Δημιουργίας.

Ο χρόνος είναι πιο πολύπλοκος από αυτό που αντιλαμβανόμαστε

Θεωρία της Διττότητας - Jean-Pierre Garnier Malet, Paris

Ο χρόνος δεν είναι ο ήσυχος ποταμός που νομίζω

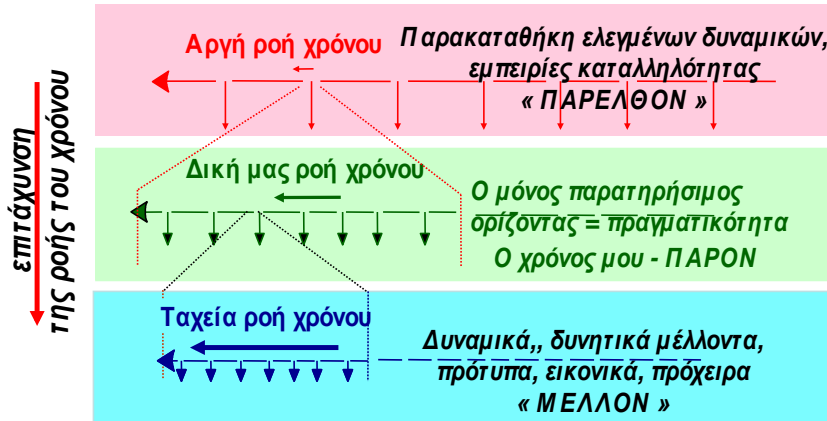
Σε μία ανεπαίσθητη για μένα στιγμή, το αιθερικό μου σώμα μπορεί να εξερευνήσει πολλές δυνατότητες, αλλού ³⁴

Ο χρόνος που κυλά δεν είναι συνεχής αλλά έχει πολύ μικρά ανοίγματα, ανεπαίσθητα για την συνειδητή αντίληψή μας (η βιολογία μας είναι σχεδιασμένη μ' αυτό το όριο αντίληψης), μέσα από τα οποία επικοινωνούμε με άλλες πραγματικότητες όπου ο χρόνος κυλά πολύ πιο γρήγορα και όπου όλα εκεί αντιλαμβάνονται αυτήν την ταχύτητα σαν κανονική για την δική τους ζωή.

Κάθε χώρος-ορίζοντας-πραγματικότητα εξελίσσεται με άλλες δύο ροές χρόνου γύρω του, ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ

Θεωρία της Διττότητας - Jean-Pierre Garnier Malet, Paris

Ο παρατηρήτης αντιλαμβάνεται μόνο την δική του

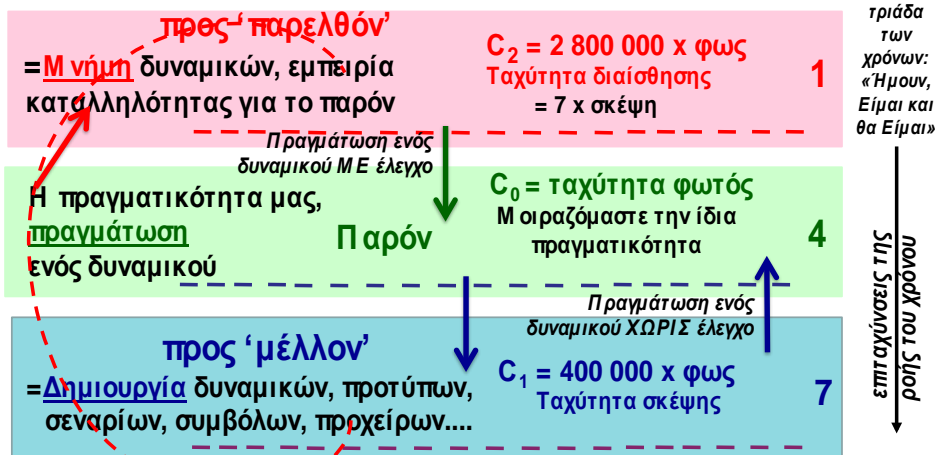

Όπως ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής όπου η ταχύτητα πράξεων είναι από κατασκευής του τεράστια συγκρινόμενη με την δική μας δυνατότητα και είναι έτσι ικανός να «προβλέψει», να υπολογίσει δηλαδή εικονικά, τι θα μπορούσε να συμβεί στο μέλλον (και όχι τι θα συμβεί *οπωσδήποτε*). Ένα είδος «μέλλοντος» συγχρόνως με το παρόν. Το σύμπαν λειτουργεί πάντα πρώτα στο «πρόχειρο» (δυναμικό) και ποτέ κατ' ευθεία ν στο «καθαρό» (παρόν). Οι σκέψεις μας είναι δημιουργικές διότι κατασκευάζουν εκεί ιχνογραφήματα, προχείρα, δυναμικά, δυνητικές καταστάσεις που θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν κάποτε στην δική μας πραγματικότητα η όχι. Η επικοινωνία γίνεται με την ασύλληπτη ταχύτητα 400 00 φορές μεγαλύτερη από την ταχύτητα του φωτός.

Αλλά υπάρχει και μία τρίτη ροή χρόνου, πολύ πιο αργή από την δική μας, όπου βρίσκονται οι μνήμες των εμπειριών για το τι είναι σωστό για μας και τι είναι επικίνδυνο. Ένα είδος «παρελθόντος» συγχρόνως με το παρόν. Ιδανικά, πριν την πραγματοποίηση ενός δυναμικού που κατασκευάσαμε, θάπρεπε να περάσει από το τεστ καταλληλότητας. Αυτό ακριβώς συμβαίνει με ταχύτητα 7 φορές ακόμη μεγαλύτερη από την παραπάνω έτσι ώστε να λάβουμε την ελεγμένη πληροφορία (διαίσθηση) γρηγορότερα από την πληροφορία που θα φθάσει λίγο αργότερα ανεξέλεγκτη (και ίσως επικίνδυνη) κατευθείαν από τον χώρο των δυναμικών. Αλλά για να συμβεί ο έλεγχος χρειαζόμαστε έναν σύμμαχο στην αργή ροή χρόνου. Αυτός δεν είναι άλλος από τον ανώτερο, διτό εαυτό μας, την άλλη πλευρά της συμπαντικής μας ταυτότητας, γνωστή στις παραδόσεις όπως π.χ. με το δαιμόνιο του Σωκράτη.

**Τρεις Ταχύτητες Πληροφόρησης στο Σύμπαν
Τρεις ροές χρόνου ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ**

Θεωρία της Διττότητας - Jean-Pierre Garnier Malet, Paris

Αυτή η αρχή της διττής ύπαρξης-ταυτότητας σε 2 διαφορετικές ροές χρόνου ισχύει όχι μόνο για μας αλλά για το κάθε τι, από τα στοιχειώδη σωματίια (και τα αντισωματίια τους, π.χ. ηλεκτρόνιο-ποζιτρόνιο) μέχρι τους γαλαξίες. Είναι ένας βασικός νόμος της Δημιουργίας. Πολύ απλούστερος από την υπόθεση ενός ανύπαρκτου Big Bang.

Θα συμπληρώσουμε στα παραπάνω ότι η φαινομενικά συμπαγής ύλη αποτελείται κατά το πλείστο από κενό και από στοιχειώδη σωματίδια, που και αυτά στην φύση τους είναι άπαστες κυματομορφές, δηλαδή πνεύμα. Στην βάση του λοιπόν το σύμπαν αποτελείται από πνεύμα και οι σκέψεις είναι το άυλο μέσον που έχουμε για να δημιουργούμε και να ταξιδεύουμε κάπου «αλλού».

Πως λοιπόν συνδέονται τα παραπάνω με τις ασθένειες, δυστυχήματα και άλλες διαταραχές μας με τις οποίες αρχίσαμε το άρθρο, και πώς μπορούμε να τα ξεπεράσουμε ; Σύμφωνα μ' αυτή την θεώρηση, πρόκειται για πραγματοποίηση στην δική μας ροή χρόνου ενός ακατάλληλου δυναμικού που εμείς οι ίδιοι δημιουργήσαμε κάποτε και είμαστε υπεύθυνοι.

Σαν πρώτος κανόνας, ο έλεγχος και αλλαγή της ποιότητας των σκέψεων μας με συνεχή εγρήγορση είναι βασικής σημασίας, αλλά δύσκολο στη πράξη διότι πρέπει να είναι κανείς παρατηρητής τους ώστε να τις αλλάζει αυτοστιγμεί, κατευθύνοντάς τες προς μία αρμονική έκβαση. Πρέπει απλούστατα οι σκέψεις μας για τους άλλους, όποιοι και να είναι αυτοί, να είναι σαν τις σκέψεις που θα θέλαμε να κάνουν οι άλλοι για μας. Έτσι δημιουργούμε σωστά δυναμικά (πρότυπα, «πρόχειρα») για τους άλλους και για μας, και επηρεάζουμε και οι καταστάσεις που θα βιώνουμε δεν μπορεί παρά να είναι αρμονικές. Δυστυχώς οι σκέψεις μας είναι επηρεασμένες από τις ερμηνείες μας για το κάθε τι με τρόπο που είναι συχνά μακριά από την αρμονία και η αυτοπαρατήρησή μας είναι συχνά ανύπαρκτη.

Σαν δεύτερο κανόνα, πρέπει να διατηρούμε στενή επαφή με τον διττό μας εαυτό για την καθοδήγηση μας μέσα από την διαίσθηση που είναι ο δικός του τρόπος επικοινωνίας. Γι' αυτό χρειάζονται δύο συνθήκες (α) να συνειδητοποιήσουμε την ύπαρξή του και (β) να «εκπέμπουμε σε παραπλήσιες συχνότητες» όπως αυτός, δηλαδή με αρμονία. Π.χ. ο φόβος, ο θυμός και όλες οι άλλες αρνητικές δονήσεις, απαγορεύουν τον διττό εαυτό να μας πλησιάσει και έτσι με την έλλειψη διαίσθησης γινόμαστε έρμιαια κακο-πληροφόρησης κατευθειάν από τον χώρο των δυναμικών. Υλοποιούμε λοιπόν μη ελεγμένες για καταλληλότητα καταστάσεις. Και πάλι είναι οι ερμηνείες μας για το κάθε τι που μας θέτουν σε τροχιά αρνητικών σκέψεων και ψυχολογικών δονήσεων.

Κατανοούμε λοιπόν για ποιους λόγους συμπεράναμε προηγουμένως μέσα από την Ψυχο-σωματική θεώρηση (Νέα Ιατρική, Ολική Βιολογία) ότι οι ερμηνείες μας για τον κόσμο και η συνειδητοποίηση-αποκωδικοποίηση αυτών που μας συμβαίνουν είναι τα κλειδιά για να βρούμε την ισορροπία μας. Τα στρες των γονέων, του γενεαλογικού δένδρου, η δύναμη των συμβόλων, κτλ. είναι δυναμικά, βρίσκονται πέρα από τον δικό μας χώρο και χρόνο και μας συνοδεύουν παντού. Μ' αυτά δονούμαστε μέσα από τα ανοίγματα του χρόνου και τα υλοποιούμε χάρη στα αρχαϊκά προγράμματα του εγκεφάλου για επιβίωση. Ένα στρες μας δονεί με το αντίστοιχο δυναμικό και το καλεί να υλοποιηθεί. Η συνειδητοποίησή μας για το τι ακριβώς μας συμβαίνει, και η μετέπειτα ψυχολογική και πνευματική διεργασία μέσα μας (το δεχόμαστε και παίρνουμε το μάθημά του), παροπλίζει αυτό το δυναμικό, διότι απλώς δεν μας αφορά πια και δεν μπορεί να συντονισθεί μαζί μας, και το αντικαθιστά με άλλο, πιο αρμονικό.

Στο τέλος αυτού του ταξιδιού, καταλαβαίνουμε με επιστημονικές αποδείξεις πια, πως η ενότητα σώμα-ψυχολογία-πνεύμα όλων των παραδόσεων και φιλοσοφιών δεν μπορεί παρά να είναι αυτονόητη. Δεν υπάρχουν τα μυστικιστικά και απόκρυφα που μας έχουν κατακλύσει από την αρχαιότητα λόγω άγνοιας για την λειτουργία της Δημιουργίας η κατακράτησης πληροφορίας από τους γνώστες. Το σώμα είναι στην ουσία κύματα, παγωμένα σαν συμπαγής ύλη χάρη σε μία πολύ αργή για την αντίληψή μας ροή χρόνου. Η ψυχολογία μας πληροφορεί για το τι άσχημο η αρμονικό συμβαίνει σύμφωνα με τα πρότυπα και «πιστεύω» που κτίσαμε. Ο πνευματικός κόσμος είναι «απλώς» πραγματικότητες άλλης υφής σε διαφορετικές ροές χρόνου και εμείς βρισκόμαστε σε δύο συγχρόνως. Γνώριζε πολύ καλά ο Αισχύλος όταν έγραφε πως ο θεσμός απάντων είναι ο Χρόνος. Όλα, που στην ουσία είναι συμπυκνωμένη πληροφορία, εξελίσσονται σαν ένα καλορυθμισμένο ρολόγι με ανταλλαγή πληροφοριών ιλιγγιωδών ταχυτήτων. Δημιουργούμε, ελέγχουμε και κατόπιν βιώνουμε. Με πλήρη υπευθυνότητα για κάθε σκέψη, λόγο η πράξη.

Τίποτα δεν είναι τυχαίο διότι όλα υπάρχουν ήδη σαν δυναμικά αλλά και τίποτα δεν είναι προκαθορισμένο διότι τα δυναμικά είναι «πρόχειρα» και μπορούν να αντικατασταθούν με άλλα. Το να συνειδητοποιήσουμε ότι βρισκόμαστε στην θέση του πιλότου και δεν είμαστε έρμιαια της τύχης είναι τεράστιο βήμα. Το να γίνουμε καλοί πιλότοι είναι μάλλον έργο ζωής. Ας μην ξεχνάμε όμως πως η θέση πιλότου είναι διττή. Χρειαζόμαστε την συνειδητή και ιερή συμμαχία των δύο για να επιτύχουμε κάθε φορά. Ίσως είναι και το πιο ιερό που υπάρχει στη Δημιουργία διότι καθρεφτίζει την λειτουργία της.

Ιωάννης Αναστασίου

Άνω Λεχώνια Μαγνησίας, Μάιος 2011